

Men sporløst var de sidste Tider ikke gaaet hen over hende. Hun var tydeligt nok begyndt at ældes, og hun var saa mærkeligt lille at se til i sin sorte Dragt.

Efterat en Salme var sunget, traadte Helvedprædikanten med mørk Mine frem ved Graven.

Det var en lille, tætbygget Mand med sort, studset Fuldskæg, tykke, blodrøde Læber og fanatisk mistænksomme Øjne. Han forrettede Jordpaakastelsen med ilter Haand og myndig Stemme; og som en Erstatning for den Tale, han ikke havde faaet Lov til at holde, gjorde han den „stille Bøn“ saa lang, at enkelte utaalmodigt satte Hattene paa og drev bort.

Saa var Højtideligheden tilende, og Følget spredtes langsomt.

IV

Der er nu forløbet et Par Aar siden denne Dag. Endnu hersker Pastor Madsen med Ild og Sværd i Vejlbj og Skibberup, ja langt udover Sognets Grænser — endog over til Sandinge — strækker sig hans myndige Magt.

Men hellerikke Højskoleforstander Sejling har ligget paa den lade Side. For alt, hvad Vennesamfundet i de senere Aar har tabt i Udbredelse og Indflydelse i Folkets brede Lag, har han ihærdigt søgt Erstatning i ydre Magt og Anseelse gennem Opnaaelsen af de højere Samfundskreses Anerkendelse. Og han har i saa Henseende virkelig været overraskende heldig. Den før saa latterliggjorte Menighed er i Øjeblikket paa Veje til at blive fashionable, dens Kristendomsopfattelse ifærd med at blive ophøjet til Statsreligion, og Forstander Sejling selv er nylig bleven benaadet med Ridderkorset.

Denne uformodede Medgang synes at skulle blive skæbnesvanger for den Vilh. Pramske Fraktion, der